

gezet door NT Gent en Toneelgroep Amsterdam

Een lustbacchanaal als laatste avondmaal

Gezien: La grande bouffe, bewerking Tom Blokdijk.

Door: NT Gent en Toneelgroep Amsterdam.

In: Hasselt, 22-4. Nog in Maastricht op 15-5.

door **Jos Prop**

Dit is de overwinning van de geest op het lichaam, stelt vertelster Elsie de Brauw aan het begin van de voorstelling, waarna ze de vier hoofdpersonages introduceert. Vier vrienden die zich een weekend opsluiten in een villa om te eten tot de dood erop volgt. In zijn laatste voorstelling bij het NT-Gent heeft regisseur Johan Simons de film *La grande bouffe* in een aangepaste versie op het toneel gezet. Het nepvlees stort, verpakt in plastic, als een zondvloed uit de hemel. Het laatste manna voor de vier heidonenisten. Maar ook het vrouwenvlees staat in hoofdletters op hun menu. Er wordt (quasi) geneukt en afgetrokken dat het een lieve, allerlaatste lust is. Een genotvol bacchanaal als laatste avondmaal. Vrijwilli-

ge euthanasie als hoogste vorm van decadente vrijheid. De enige die afstand neemt van dit finale vreetfestijn is de hoer Christiane (Chris Nietvelt). Zij leest de mannen als een heuse Maria Magdalena, de les. Zes topacteurs van het NTGent en Toneelgroep Amsterdam delen samen de scène. Ze spreken elkaar

aan met een verbastering van hun werkelijke voornamen, waarmee ze de grens tussen spel en werkelijkheid bewust op de helling zetten. De voorstelling zit vol gekke frasen, groteske momenten en lachwekkende grand guignol effecten. Er wordt volop de draak gestoken met de overdaad aan eten (er wordt overigens niet gegeten in het stuk), de vleselijke lustbeleving, het vomeren en het laten van winden. De uitvoering schreeuwt ons voortdurend toe: hier wordt een kluch-

tig spel gespeeld. En dat spel wordt uitstekend gespeeld. De sterrencast heeft er zin en plezier in. Hun fysieke aanwezigheid wordt gespiegeld in geprojecteerde werken uit de beeldende kunst, waar zij dan weer regelmatig een geposeerd onderdeel van uitmaken. Deze parodie of burleske, zo u wilt, levert overigens geen toneelavond op waar ik van geniet. Er is eerder sprake van een ontluisterende confrontatie. Als genot het hoogste goed geworden is, lijkt Simons te willen zeggen, wordt het hoog tijd voor een collectieve herbezinning.